

Պարույր Սևակ

Անվերնագիր 8

Ա՛խ, ես գիտե՛մ, չէի՛ր սիրում,
Հիմա գիտեմ ես անկասկած...
Վազվրզում ենք մենք սեզերում,
Խոտերի մեջ խոնավ ու թաց:
Հետո նստում ուրախ ու գոհ,
Երեքնուկի թուփ ենք քաղում
Եվ այդ ծանոթ երեքնուկով
«Սիրեմ-սիրեմ» անվերջ խաղում:
Անուններում երեք հոգու
Եվ դո՛ւ կաս միշտ, և ե՛ս միշտ կամ:
Քո անունն եմ ես միշտ պոկում,
Իսկ դու իմը՝ ո՛չ մի անգամ:
Որքա՛ն անգամ եմ ես վանել
Տխուր մտքերն ինձնից հեռու
Եվ վախեցել եմ միտք անել,
Որ դու... որ դու ինձ չես սիրում:
Չէ՛, ինձ չէի՛ր, չէի՛ր սիրում...
Թե չէ - ի՞նչ է, բա՛րդ էր այդքան
Գտնել երեք անուններում
Իմ անունը գեթ մի անգամ:

V.1946թ. 18.VII.1953թ.

Երևան Նավչալու